SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA
XXV. évfolyam/3. szám

Történelmi idők

Amikor mostanában, 2021 augusztusában körbenézek, mindenfelé a mozgásba jött történelmet látom.

Az ember először a veszélyeket veszi észre. Átélünk egy világjárványt, talán a nehezén túl vagyunk. Adja Isten! Véget ér egy háború Afganisztánban, Magyarország megint a vesztes oldalon állt. Csak a szokásos… A győztesek kétségtelenül elég ijesztőek.

Történelmet formál az Eucharisztikus Kongresszus is. Magyarországra látogat a pápa - ez sem mindennapos. Legyen az Eucharisztiában megnyilvánuló hálaadás a válaszunk mindarra, ami a világban megrémít bennünket!

Helytörténeti időket is élünk. Egy éve itt lévő plébánosként én képviselem a stabilitást a plébánián, hiszen meg kellett köszönnöm Babos Áron káplán és Forgács Balázs újmisés atyák nagyon értékes szolgálatát, és kérnem kell Istent, hogy új káplánom, Eredics Gergő és Farkas Ferenc új diakónusunk sikeresen folytassa a munkát az Úr szőlőjében.

Nagy öröm, hogy Varjú Imre atya papszentelésének 65. évfordulóját rendben meg tudtuk ünnepelni, annál ijesztőbb, hogy Imre atya utóbb súlyosan megbetegedett, most is kórházi ellátásra szorul.

Az ijesztő jelenségekhez, ebben az esetben a paphiányhoz sorolom a tényt, hogy oldallagos ellátásra megkaptuk a Fogarasi úti Szent Margit plébániát is.

Leglátványosabb talán az épített környezetünk átalakulása, hiszen épül a Szív-Hang újság korábbi számaiban beharangozott közösségi ház, lassan már be is zsaluzzák a földszinti födémet.

Végül jöjjön egy anekdota Szent Lajos királyról! Egyszer a teniszjáték ősét játszotta az udvaron, amikor odarohant hozzá az udvari gyóntató pap és megkérdezte: Uram, akkor is így játszanál, ha megtudnád, hogy egy órán belül meg kell halnod?

A király letette az ütőt, elgondolkodott, majd így válaszolt: Nemrég gyóntam, misén is részt vettem, úgy gondolom, viszonylag tiszta a lelkem. Igen, azt hiszem játszanék tovább.

Legyen számunkra Krisztus Urunk az Eucharisztiában a biztos pont! A világ változik, de menedékünket biztosan megtaláljuk Őbenne!

Gábor atya

Lelkes napok >>> 12. oldal

Háda Károly

Bella Márton

Bella Márton

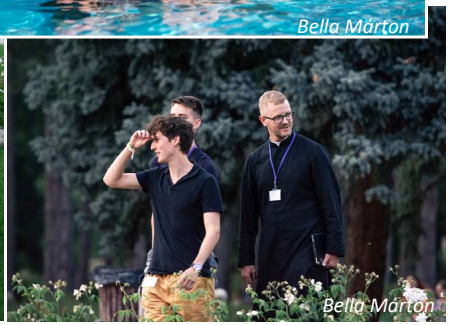
Bella Márton

Tartalom

Történelmi idők 1
Isten szeretetét tükrözni - interjú Eredics Gergő atyával 3
Interjú Farkas Ferenc diakónussal 6
NPET - Napközis Party Evezős tábor 9
Lelkes napok 12
Lelkes nyári esték 13
Három és fél év után 14
Nővérek családi tábora 15
Nővérek napközis tábora 17
Az Exodus 90 gyümölcsei (folytatás) 18
Plébániánk hírei, információ 20

Isten szeretetét tükrözni

Interjú Eredics Gergő atyával

Augusztus 1-én bemutatkozott új káplánunk, Eredics Gergő atya. Szeretném ezúton is bemutatni Őt közösségünk tagjainak.

▪ **Isten hozott Pestszentlőrincen, Gergő atya! Elsőnek papi jelmondatod felől érdeklődnék, amit Szent Péter első leveléből vettél: „A szeretet befedi a bűnök sokaságát.” (1Pét 4,8) Mi az üzenete számunkra és elsősorban számodra ennek a bibliai idézetnek?**

▪ Azzal tudnám szemléltetni, hogy a Hold sem a maga fényével világít, hanem a Nap fényét veri vissza. Nagyon sokszor szembesültem azzal, már diakónusként is, hogy amikor az emberekhez odafordulok, igazából semmi hatalmasat nem kell tennem, csak Isten szeretetét tükrözni feléjük. A Hold sem csinál semmi különöset, csak kering és a Napnak a fényét sugározza ránk, nem a saját fényében tündököl. Maga a papság is ilyen.

Nem nekünk kell valami hatalmas dolgot alkotni, hanem Isten szeretetét kell az embereknek közvetíteni.

Azt gondolom, hogy bármit is vétkezünk, Isten szeretettel fordul felénk és hazavár minket. Ezért nagy ajándék számomra a gyóntatás lehetősége. Mert a gyóntatószékben olyan helyzetekkel találkoztam, ami engem is megrendít, hogy emberek leteszik a bűneiket, hogy gyógyulást keresnek sebeikre. Megkönnyebbülnek és valóban megérzik Isten szeretetét. Ez a jelmondat nekem arra mutat rá, hogy Isten nagyon nagyvonalú a megbocsátásban, és ez abban mutatkozik meg, hogy irgalmas szeretettel van irántunk.

▪ **Jelenti-e ez egyben azt is, hogy ezek az emberi sorsok, feltárulkozások meg is érintenek?**

▪ A konkrét dolog nem marad meg. De olyan értelemben igen, hogy megéltem, hogy egy táborból hosszú gyóntatás után éjszaka hazaértem, és nagyon jól eső fáradságot éreztem, mennyi ember számára tudtam közvetíteni Isten megbocsátó szeretetét. Jó volt azt is megtapasztalni, hogy van erre igény. Hogy sok ember szeretne Istenhez fordulni, szeretne Istennel élő és mély kapcsolatban lenni. Jó volt átélni, hogy ennek a kegyelemnek lehettem, lehetek az eszköze, hogy odasegíthetem az embereket Isten elé.

▪ **Hogy született meg benned a papság gondolata?**

▪ Bennem a hivatás gondolata elég hamar felmerült. Már hetedikes koromban gondolkoztam azon, hogy engem az Úr papnak hív. 2010-ben Rómában voltam a ministráns találkozón. Nagy lelkesedéssel vártam, hogy Rómában, az Örök Városban, az Úr majd

megmutatja magát, hogy tényleg papnak hív vagy sem. Imádkoztam a Szentlépcsőn, végig zarándokoltam a bazilikákat. De az Úr akkor és abban a formában, ahogy én vártam, nem adott jelet a hivatásomra vonatkozóan. Ekkor azt gondoltam, hogy orvos szüleim nyomán mentőtiszt leszek. Gimnázium után ebbe az irányba terveztem a továbbtanulásomat. A szentendrei Ferences Gimnáziumban tanultam, kiemelten biológiát, kémiát és fizikát a kitűzött cél érdekében. Időközben az egyik tanárnővel elkezdtünk Kárpátaljára járni, bekapcsolódtunk a Ferences Misszió munkájába. Az volt a feladatunk, hogy cigány gyerekeket tanítottunk írni, olvasni és számolni. Fejleszthettük a kézügyességüket, rajzolással, fonással, gyöngyfűzéssel, mindemellett hitoktatást is tartottunk nekik. Ebben nem a tárgyi tudás volt a lényeg, hanem hogy Isten szeretetéből valamit megmutassunk a számukra. Szeretnék itt visszakapcsolódni a papi jelmondatomhoz. Olyan gyerekeket, akik nem kapták meg a szüleiktől azt az elemi szeretetet, amit kellett volna, oda tudtunk vinni Istenhez, és megmutatni nekik, hol van az életükben jelen az Isten. Ott az a megrendítő tapasztalat ért, hogy ők tudtak erre válaszolni. Volt köztük egy kislány, akiben felébredt a vágy az Eucharisztia iránt. Csodálatos lelke volt, sajnos egy autó elsodorta, elgázolta. Az Ő példája és a missziós munka hozta meg bennem a döntést a papi hivatásra. Egyértelművé vált, hogy én ezt szeretném csinálni, pap szeretnék lenni. Mind Istent, mind az embereket szeretném szolgálni. Tudatosan készültem a Szemináriumba, az érettségi után Bíboros Úrnak elküldtem a felvételi kérelmemet. Még az iskolatitkár aggódó nógatására sem jelentkeztem máshova továbbtanulni. Erre az egész életemet kívántam rátenni, nem volt más tervem.

▪ **Ezek szerint teljesen egyenes út vezetett a papságig?**

▪ Hívő családban nőttem fel és ministráltam is. De az az igazság, hogy hobbiként megmaradt a mentőtiszti vágyam is.

▪ **Ez érdekes, pont a hobbid felől kérdeztelek volna tovább. De hogy is alakult ez?**

▪ Vannak egészségügyi végzettségeim, sürgősségi betegellátást is tanultam. Alakult egy kis csapat három szakorvossal és hárman vagyunk benne papok. A szakorvosok intenzív terápiás szakorvosok, aneszteziológusok, nekünk papoknak pedig megvan az elsősegélynyújtó instruktori meg egyéb más ilyen irányú végzettségünk. Sokszor fesztiválok, valamint sportrendezvények egészségügyi biztosítását szervezzük meg.

▪ **Bizonyára ez egy nagyon jó lehetőség az evangelizációra!**

▪ Így igaz! Ehhez fűződik is egy történet. Kaposváron voltunk egy hatalmas, tizennégyezer fős sportfesztiválon. Talpig piros, fényvisszaverő ruhában leültünk a pálya szélén, és beszélgetésbe elegyedtünk az egyik önkéntessel. Megtudta, hogy nem helyiek vagyunk, messziről jöttünk, de nem értette, miért jöttünk messziről. Elmondtuk, mi a feladatunk, kik vagyunk. Nem hitte el, hogy pap vagyok, kellett mutatni egy fényképet, ahol papi civilben vagyok. Mikor az ő szolgálati ideje lejárt, odahívta a szüleit, és úgy búcsúzott, hogy „nem is gondoltam volna, hisz tök jót beszélgettünk”. Tehát egy torz pap-képe volt, amibe nem illett bele a mi jelenlétünk, viccelődésünk. A szünetben az elsősegélyes csapat kihívta az egyik csapatot egy barátságos mérkőzésre. Ez is belefért a vidám időtöltésünkbe.

▪ **Lesz ilyen alkalom talán a NEK programjai alatt is?**

▪ A NEK-en ilyen irányú szolgálatot nem végzek, ott más feladatom lesz. Viszont egy tavalyi gólyatáborban, aminek a biztosítását mi végeztük, például még a hírekbe is bekerült. Egy teszt kimutatta, hogy van két Covid fertőzött a táborban. Ekkor talpig beöltözve a buborékruhába megkezdtük a protokoll szerinti eljárást. Amikor az elkülönítés után az adatokat rendeztük, még mindig védőruhában, az egyik fiatal megszólalt, hogy de jó lenne, ha lenne köztünk egy keresztény, jó lenne most imádkozni. Ekkor érkeztem egy másik atyával, és felfedve magunkat, hogy papok vagyunk, imádkoztunk egyet a fiatalokkal. Ezek olyan határhelyzetek, amikor felmerül a kérdés, hogyan tovább. Ha nem lettem volna benne ebben az elsősegélyezésben, nem imádkozhattam volna ott a fiatalokkal, amikor szorongattatott helyzetben éppen egy biztos pontot tudtam adni számukra. Papként velük együtt tudtunk imádkozni és meg tudtuk áldani őket. Ez a fajta szolgálat öröm és kikapcsolódás számomra. De minden hobbi mellett természetesen első a papság és a plébániai szolgálat.

▪ **Mi lesz számodra most a legnagyobb kihívás újmisés kápláni szolgálatodban?**

▪ Örömmel vagyok emberek között. Tetszik a Máltások jelenlét kifejezése, miszerint jelen lenni azt jelenti, hogy részese vagyok a másik ember életének, hogy ő is az enyém részévé válhasson.

Az a célom, hogy úgy lehessek jelen a plébánián, hogy az emberek életének a részévé válok, hogy ezáltal ők is bekapcsolódhassanak az én életembe.

Szeretnék jelen lenni útkeresésükben, hivatáskeresésükben. Szeretnék jelen lenni ezek beteljesülésében, esküvőn, keresztelőn, szentelésen, fogadalomtételen, de akár a gyászukban elkísérni őket, nehéz élethelyzetükben támaszként ott állni mellettük. A nehézség az, hogy a magam számára is találjam meg azt az időt, amikor tudok töltekezni, hogy legyen miből adni az emberek számára. Szükséges, hogy óvjam az istenkapcsolatomat, a kis lángot, mely a hit lángja. Személyes időre van szükség Istennel, hogy reflektálni tudjak a velem vagy körülöttem zajló dolgokra.

▪ **Még a hobbihoz visszatérve, van-e valami egyéb, amit nem említettél?**

▪ Tenorkürt és néptánc. Ez utóbbi miatt nem tudtam a zenetanulást tovább folytatni. Mára sajnos a néptáncot is abba kellett hagynom néhány sérülés miatt.

▪ **Mi lenne az üzeneted a Szív-Hang olvasóinak, plébániánk tagjainak?**

▪ A bemutatkozó misén is említettem, hogy számomra nagyon fontos az egymásért

való imádság. Még a szemináriumban elkezdtem imádkozni azokért, akikhez az Úr küld majd szolgálatra, úgyhogy minden kápolnai program után – ami jelenthet egy zsolozsmát, szentmisét, elmélkedést –, elmondok egy Üdvözlégy Máriát a hívekért.

▪ **Említetted azt a célkitűzésedet, hogy egymás életének a részesei lehessünk. Mit tudsz már most, hogy fog ez indulni ősztől?**

▪ Szeretek tanítani és az nagy öröm, hogy a Szent Lőrinc iskolában fogok hittant tanítani. Ez is komoly feladat elé állít. Fontos számomra, hogy készüljek az órákra, ne „csak egy hittankönyv" legyen, amit átveszünk. Sokféle technikával, interaktívan szeretek tanítani. Alapvetően egy értékrendet kívánok megmutatni, átadni, amiből bárki, bárhol, bármikor tovább tud építkezni, biztos kapaszkodókat találva. Ha emberségesek lesznek, megértenek valamit Isten szeretetéből a diákok, az számomra nagy öröm lesz. Szeretném, hogy kialakuljon egy élő istenkapcsolatuk.

▪ **Mi lenne az üzeneted az ifjúság számára?**

▪ A fesztiválok és gólyatáborok során volt lehetőségem betekintést nyerni korunk átlag fiataljának életébe. Szeretném, hogy találjanak olyan közösségre, ahol lehet ismerkedni, beszélgetni. Tehessék fel a kérdéseiket is, mert ha nem adunk nekik válaszokat, akkor olyan helyen teszi fel a kérdéseit, ahol bárki bármit mondhat, és sérülni fog az az alapvető értékrendje, amelyet az iskolában a hitoktató kollégákkal együtt igyekszünk átadni számukra. Ezt tartom most a legfontosabbnak, hogy értékrendet közvetítsünk. Ha mi magunk is eszerint élünk, akkor látja a tanárán, rajtunk papokon, szülőkön, testvéreken, hogy így is lehet. Ha kérdései vannak és arra normális választ kap, nem elkenést, lerázást, akkor lehet ütköztetni a kérdéseit a mi értékrendünkkel, és kiviláglik annak követhető volta a példaképeken keresztül.

Szeretettel kívánok építő „jelenlétet" és a Szentlélek ajándékait a kápláni szolgálatodhoz!

NFM

Interjú Farkas Ferenc diakónussal

▪ **Kedves Ferenc atya! Először egy rövid bemutatkozást szeretnék kérni: milyen életút vezetett idáig, hogy jutottál el a papság küszöbére?**

▪ 1997-ben születtem Budapesten, hívő katolikus család második gyermekeként. A XI. kerületben, Szentimre-városban nőttem fel, az Ulászló utcai Szentlélek Kápolna közösségéhez tartoztam. Érezvén a hivatás jeleit, a Piarista Gimnáziumban tett érettségit követően rögtön jelentkeztem a Főegyházmegyébe.

▪ **Volt-e valamilyen konkrét eseményben megragadható hivatásélményed?**

▪ Egészen konkrét meghívás tapasztalatra nem tudok visszaemlékezni, inkább azt mondanám:

a Kegyelem mindig a háttérben, rejtetten szólongatott, és az Úr úgy intézte, hogy életem természetes módon álljon a papság irányába.

▪ **Melyik szemináriumban végezted a tanulmányaidat? Milyennek találtad ott a mindennapokat? Nekünk így 2021-ben talán elavult, általános elképzeléseink vannak a papnevelde beli életről.**

▪ Esztergomban kezdtem meg a szemináriumi készülésemet. Szerettem ott lenni, nagyon jó közösség alakult ki, életre szóló barátságok kötődtek. Olyan barátságok, melyeknek alapja nem csupán a kölcsönös szimpátia vagy egyfajta bajtársiasság, hanem a közös Isten előtt állás. Nagyon nagy erő van abban, amikor 30-40 fiatal férfi együtt, közösségben válaszol a hívó szóra, és elmélyült imádságban dicséri az Urat. A későbbi – az imádságból forrásozó – lelkipásztorkodás nem lehet sohasem individuális, egyénieskedő tevékenység. Jézus a tanítványainak közösségére bízta küldetésének folytatását. Lehet természetesen vitatkozni arról, hogy vajon a papnevelés jelenlegi formája minden szempontból megfelel-e a mai kor állította követelményeknek, hatásosan tud-e szólni korunk fiataljaihoz. De ami változatlan marad, az egy olyan dedikált közegnek a szükségessége, ahol adott a tér és az idő az Istennel való kapcsolat elmélyítésére és az egy hivatást élő testvérek közötti közösség megtapasztalására. Nekünk ebben részünk volt Esztergomban, és én ezért nagyon hálás vagyok.

Az elmúlt éveket Rómában töltöttem, ahol behatóbban tanulmányozhattam a teológiát, és megismerhettem a világegyház központjának életét, működését. Most nagy örömömre szolgál, hogy ismét itthoni terepen lehetek, és az "emberközeli" pasztorációról is szerezhetek közvetlen tapasztalatokat. A diakónusi év célja, hogy az elmélet után gyakorlati szinten is felkészítsen a papi életre, annak minden szépségével és nehézségével együtt. Tehát az elsődleges feladatom most az, hogy nyitott szívvel és tanulékony lélekkel legyek jelen.

▪ **Rómában milyen benyomásokat szereztél? Hogy fest a "világegyház központja" egy magyarországi hívő szemszögéből, miben különbözik a hazaitól?**

▪ Rómának sok arca van, egy nagyon összetett kontextusban él ma ott az Egyház. Nem egyszerű, de kegyelmi lehetőség az Örök Városban tanulni. Amit személyesen kiemelnék a sok megtapasztalt jóból, az egyrészt az Egyház apostoliságával való találkozás: szinte kézzelfogható volt Péter és Pál apostolok, és persze a Város többi vértanújának, szentjének a jelenléte. Másrészről külön örömmel gondolok vissza arra, hogy a világ legkülönbözőbb

Forrás: Magyar Kurír

részeiről, szinte minden kontinensről szerezhettem barátokat.

▪ **Feltételezem, hogy ha ott folytattál tanulmányokat, akkor magasabb színvonalon is elmélyültél a teológiában. Melyik szakterületre specializálódtál, milyen téma érdekelt? Vannak tudományos ambícióid?**

▪ Én egyelőre egy általános teológia képzésben vettem részt, a konkrétabb specializáció később következhet. Ha Főpásztorom úgy látja, hogy tanulmányaimmal is szolgálatára lehetek az egyházmegyének, akkor én készséggel, szívesen állok majd elébe a szent tudományokban való további elmélyülésnek.

▪ **Lelkipásztorként szinte mindennel és mindenkivel foglalkoznod kell, de mégis, van valamilyen sajátos hangsúly, érdeklődés, karizma a leendő működésedben?**

▪ Igen. A lelkipásztorkodás alapja valamiképpen a pap (esetemben még a diakónus) saját Istennek szenteltsége, melyből azután bensőleg fakad az az odaadottság, hogy – Szent Pál szavaival – "mindenkinek mindene lettem". Töredékesek vagyunk, de a teljesség felé tartunk.

Hiszem, hogy az Úr azért hív meg papjai közé oly különböző embereket, hogy kiegészíthessük egymást.

Az Egyház beszél arról, hogy a pap különösen is részesedik Krisztus hármas küldetéséből (megszentelés, tanítás, kormányzás). Ezek mind szorosan összetartoznak, de azt gondolom, hogy az emberek megszentelődésének a szolgálata az a szempont, amely aztán magában hordoz minden mást. Így hát az én esetemben a prioritást egyértelműen a "csúcs és forrás"; az istentisztelet és a szentségek szolgálata jelenti majd.

▪ **Nem sok időt töltöttél még nálunk, de milyenek az első benyomásaid a plébániáról, a hívekről, a városrészről?**

▪ Már érkezésem előtt is nagyon sok jót hallottam az itteni közösségről. "A lőrinci az egy igazi jó plébánia" – mondta nekem valaki. És valóban, első tapasztalataim is megerősítik ezt: egy élő, lelkes, mélyen a hitben gyökerező közösség képe tárul elém. Biztos vagyok benne, hogy sokat tanulhatok majd itt a testvérektől.

▪ **Milyen konkrét feladataid lesznek nálunk?**

▪ Igyekszem Gábor atya és Gergő atya segítségére lenni mindabban, amit a diakonátus lehetővé tesz. Részt veszek a liturgikus szolgálatban (keresztelésben, esketésben, temetésben is), a homíliák megtartásában, betegek látogatásában. Megismerkedem majd a plébániai csoportokkal és az iskolai hitoktatás világával is. A lelkipásztorkodás mellé jelentős hivatali, adminisztrációs és szervezési feladatok is társulnak, hasznos, ha ezekről is lesz tapasztalatom.

▪ **Miben áll a „szakmai gyakorlatod", mi a célja? Mit szeretnél elérni ebben az évben, amíg nálunk leszel?**

▪ Ez az év egy nagy lelki utat is jelent nekem, ahol a diakonátus kegyelmével megerősödve készülhetek a papszentelésre. Remélem, hogy a plébánia közösségével egymást segíthetjük, erősíthetjük az életszentség útján, az Élő Isten Arcának szüntelen keresésében.

▪ **Mi a hobbid, mennyire tudsz időt szakítani rá? Ideiglenes hozzánk költözésed mennyiben teszi lehetővé vagy nehezíti esetleg meg a korábbi emberi, baráti, rokoni kapcsolatok fenntartását?**

▪ Még kialakulóban van az ittlétem rutinja, remélem, sikerül majd megtalálnom az elfoglaltságok és a feltöltődés egyensúlyát. Hosszú a listája a szabad időmben olvasásra váró könyveknek, de remélem, hogy egy-egy könnyed erdei sétára is lesz időnként lehetőségem. Az elmúlt karanténos időszakok engem is megtanítottak arra, hogy jobban felfedezzem a személyes találkozások jelentőségét. Különösen fontosnak tartom a leendő paptestvérekkel való kapcsolattartást. Hála Istennek, erre Budapesten azért sok lehetőségünk adódik.

▪ **Milyen jelmondatot választottál?**

▪ Diakónusszentelésemre Jézus főpapi imájának egy sorát választottam: "Értük szentelem magam, hogy ők is szentek legyenek az igazságban" (Jn 17,19). Ezek az istenember Krisztus szavai, de Ő titokzatos módon arra hívott meg, hogy az Ő szavai az enyémek is legyenek. Kérem a testvérek imádságát, hogy ez valóban így is lehessen!

Budaházy Gábor

NPET 2021

Napközis Party Evezős Tábor

***Napközis Tábor** (június 21-25.)*

A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tanulok katolikus közösségszervező szakon, és az idei nyáron kellett teljesítenem nyári gyakorlatom egy plébániai napközis táborban. A lakóhelyem szerinti plébánián ez nem volt megoldható, így Lőw Gergely atya ajánlásával a főplébánia nyári táborának szervezéséhez csatlakoztam. Már az előkészületek során egy rendkívül jó és összeszokott közösséggel találkoztam, ami örömmel töltött el, és hálás voltam, hogy társulhattam.

Az általános iskolás gyermekek plébániai napközis tábora június 21- június 25 között zajlott. A templomkert erre a hétre megtelt gyerekkacagással és gyermekricsajjal. A hét folyamán a táborozók megismerkedtek a különféle érzésekkel: a mindig vidám Derűvel, a folyton indulatos Haraggal, a mindig aggodalmaskodó Majréval, az állandóan sopánkodó Bánattal és a folyton finnyás Undorral. Mindehhez az Agymanók című mesét vettük alapul, de a plébániaközösség gyermekei a költözés helyett a covid okozta krízist szenvedték el, majd abból keresték meg közösen a kiutat. A gyerekek játszva értették meg, hogy a negatív érzelmeket miként tudják legyőzni: a bánatot játékkal, az undort kreativitással, a haragot önmagunk „lehűtésével", a félelmet pedig bizalom építéssel.

A plébániatemplom körüli kert a számháború, a sorversenyek, a kézműves műhely, a kereskedelem színhelyévé változott. Pén-

teken pedig a tűzoltók látogatták meg a plébániai tábort, és a táborozók lelkesen ismerkedtek meg a tűzoltóautóval, és feltették kérdéseiket a tűzoltóknak, akik készségesen válaszoltak rájuk.

A közösség szolgálatát végző atyák a hét minden napján a gyerekek jelenlétében mutatták be a szentmisét, és prédikációikban az egyházközösség legkisebbjeihez szóltak, néha-néha esetlegesen kérdéseket tettek fel számukra.

A tábor utolsó napján az érzéseknek megfelelően a gyerekek színes papírokra írták tábori élményeiket (sárgára a derűs, kékre a bánatos, zöldre az undort kifejező, pirosra a haragos, rózsaszínre pedig a félelmet kifejező érzéseiket). Nagy öröm volt látni, hogy a gyermekek összességében sárga színű papírokat használtak élményeik rögzítésekor, ami azt sugallta felénk, hogy maradandó élménnyel gazdagítottuk őket. A szülőkkel való közös táborzárás megadta a plébániai közösség teljes egységét – összekapcsolta, eggyé formálta a kicsiket és nagyokat.

A tábor előkészítésekor kialakult véleményem a tábor ideje alatt még inkább megerősödött bennem: egy szilárd, összetartó közösség életébe nyertem betekintést. A táborozókra és a segédkezőkre visszaemlékezve mindig egy reménysugár jelenik meg előttem, mely megerősít abban, hogy az Egyház él.

Jeso Eszter

A júliusi Napközis tábor a gyerekekkel egy élmény volt számomra csoportvezetőként. A téma a különböző érzelmek: Derű, Bánat, Harag, Undor és Majré volt. Első nap egy filmet néztünk, ezzel vezettük be a gyerekeket a témába. A kisebb gyerekekkel sem volt gond, általában együttműködtek velünk, a játékokat felettébb élvezték. Érdekes volt az érzelmekkel foglalkozni, a kis előadások mindenkinek tetszettek. Természetesen minden nap volt egy mise, általában az aznapi témával kapcsolatos beszéddel.

A csoportvezetők pedig minden nap végén összegyűltek, és megbeszéltük az aznapi eseményeket, továbbá a másnapi ütemtervet is, majd pedig egy-egy kicsit mi is kikapcsolódtunk: társasoztunk, filmet néztünk, stb. Remélem, jövőre is lesz alkalmam rész venni az NPET-ben.

Mózes András

Party Tábor *(június 21-24. esténként)*

Az idei NPET party része a szokásos izgalommal és jókedvvel telt, amiről szinte minden résztvevő gondoskodott. A napközis tábor után, délutánonként a vezetők pihentek egy kicsit, majd esténként újra találkoztak az ifikkel. Volt filmezés, strandolás, meccsnézés, röpizés - ami éppen jól esett nekünk.

Az Isten hozott az Isten háta mögött című francia film humora mindenkit megnyert. Készültünk rágcsákkal, innivalóval, de annyira lekötött minket maga a film, hogy amit hoztunk, abból bőven maradt.

A közeli strandra pont a legforróbb nap után csobbantunk be lehűteni magunkat, és még zárás előtt volt annyi időnk, hogy a strandröpi pályán egy jókedvű labdázást megejtsünk.

A következő estén a kihagyhatatlan és sajnos utolsó EB meccsen szurkoltunk együtt a magyaroknak. Felejthetetlen, hogy együtt éltük át ezt a történelmi eseményt!

És az utolsó NPET-es party program levezetésképpen egy laza röpizés volt a plébánia kertjében, ugyanis egy rendes sport nélkül semmi sem az igazi. Ezután következett az evezős tábor.

Forintos Móni

Evezős Tábor *(június 27 - július 1.)*

Rövid beszámolómat azzal a mondattal kezdem, hogy ez volt életem eddigi legjobb tábora! Az összetartó közösség, korcsoportok összemosódása és a feltétel nélküli szeretet adta a tökéletes fúziót. Nemcsak felejthetetlen emlékeket szereztünk, hanem életre szóló barátságokat is kötöttünk.

A tábor első napján kis késéssel ugyan, és enyhén kaotikusan útnak indultunk. Végtelenül hálásak voltunk, hiszen mindenki autóval érkezett meg az első kempingbe. Az első éjjel a megszokásé volt. Fürödtünk a Bodrog vizében, sütögettünk és éjjelig tartó beszélgetésekkel tettük az első napot felejthetetlenné. Másnap megérkeztek a hajóink és belevágtunk az akkor még végtelennek tűnő evezésbe. Este ismét, ahogyan egyébként az összes napon, a fiúknak köszönhettük a vacsorát. A harmadik nap a vadkempingezésről szólt, annak minden pozitívumával és negatívumával együtt, többek között egy éjjeli vihar utáni rendrakás hogyan kovácsolja össze a társaságot. Nagy nehézségeket gyűrtünk le, de a környezet és a társaság természetesen kárpótolt minket mindenért. Másnap frissen, üdén indultunk útnak fürdőszoba reményében. Kevésszer láttam ennyire boldogan fürdő fiatalokat.

Sok mindenre megtanított minket a tábor, engem leginkább arra, hogy megtanuljam értékelni, amim van, és hogy ezt hogyan fordíthatom a közösség javára. Fantasztikus tábor volt, tele izgalommal és vidámsággal, remélem jövőre is együtt tudjuk ezeket átélni.

Fülöp Fanni

Idén nyáron részt vettem a plébániai evezős táborban. A Bodrogon evezni nagy élmény volt, mind a karnyújtásnyira levő természet, mind a sport miatt. Néha megálltunk fürdeni, egyik nap pedig a folyó közepén a kenukban ebédeltünk. A nap végén a szentmisék mindig különleges lelki élményt nyújtottak, amit még a folyóparton élő szúnyogok sem tudtak elrontani. A sátorverés és -bontás kihívást jelentett, de az idősebb fiúk és lányok szívesen segítettek. Egyszer Balázs atya olyan mélyre verte a cövekeket, hogy hárman sem tudtuk kihúzni. Minthogy én voltam a legfiatalabb, néha nem volt könnyű megtalálni a közös hangot egyik-másik résztvevővel, de amikor sikerült, értékes embereket ismertem meg. Utolsó napon a program Tokajban zárult, ahol életemben először volt alkalmam bort kóstolni és most már elmondhatom: az első bor, amit kóstoltam, egy macskáról van elnevezve. Összességében nagyon tetszett a tábor és szívesen mennék jövőre is.

Kiss Teodóra (Dorka)

Lelkes napok

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Ifjúsági Tábora (július 5-10.)

Háda Károly

Nekem a Lelkes Napok egy nagyon jó élmény volt, sok embert ismertem már korábbról, de sok újat is megismertem, és jó érzés egy ilyen nagy közösségbe tartozni. Nekem nagyon sokat adott az egész tábor, az éppen tengődő Istenkapcsolatom azóta szépen stabilan és fokozatosan fejlődik, és egyre jobb – hála a dicsőítéseknek és imáknak, az előadásoknak és a sok-sok beszélgetésnek. Nagyon jó programok voltak minden nap, a csocsó és biliárd eléggé nagy közösségépítő eszköz, és mindenki jól szórakozott. Persze voltak mélypontjai is a tábornak: amikor valami nagyon mélyet és elgondolkodtatót vagy akár meglepőt és újat mondtak nekünk. Sokakban változást indítottak el ezek a mondatok. De így volt szép és jó a tábor, egy nagyon nagy élmény! Most nem írom le minden egyes percét, nem lövök le előre semmit, csak ajánlom, hogy gyere/gyertek el a táborba, tapasztald/tapasztaljátok meg Isten szeretetét és jelenlétét!

Tarnóczy Gellért

Azért ajánlom a Lelkes Napokat, mert nagyon sokszínű programok sorozatai várják a fiatalokat és emellett a hitünkben is előrébb léphetünk.

Garban Lili

A Lelkes Napok tábor volt életem egyik legjobb tábora, az Isten kapcsolatom sokat fejlődött és sok jó emberrel ismerkedtem meg.

Kovács Lina

* * * * *

Lelkes nyári esték

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Ifjúsági rendezvénye a Pestszentlőrinci Főplébánián (július 19-21.)

A Lelkes Esték minden tekintetben felülmúlták a várakozásaimat. Voltak ugyan elképzeléseim, de messze több jutott nekem, mint amennyire számítottam. Kérdéseimre választ kaptam, és a reményt is, hogy ezután egyetlen kérdésem sem marad felelet nélkül. Olyan tanításokra vágytam a műhelyeken, amelyek megváltoztatnak, és így is történt. Jobban megismertem önmagam, elindultam a lelki fejlődés útján, és egy csodálatos ajándékban is részesültem. Új barátokat szereztem, és találkoztam volt iskolai hittantanárommal, akit jóformán két éve nem láttam. Mindhárom nap ott voltam a szentmisén. Együtt ujjongtam, énekeltem és imádkoztam mindazokkal, akik egybegyűltünk.

De a legmaradandóbb emlékem mégis az a pillanat volt, amikor életemben először megértettem azt, hogy mi történt 1988 évvel ezelőtt, húsvétkor: Isten nekünk adta a legnagyobb ajándékot!...

Bognár András Károly

Három és fél év után

▪ **Hogyan értékelnéd a Pestszentlőrinci Főplébánián eltöltött majdnem négy évet?**

▪ Tízes skálán tízből tíz! Vagyis: hálás szívvel mondhatom, tízből tíz alkalommal kialakult valami kölcsönös kapcsolat, amikor csak kezdeményeztük. Ehhez, azt hiszem, szükségem volt erre a bő három és fél évre! Néhányótokkal igencsak mély személyes kapcsolatba kerülhettem. Ennek persze katalizátora volt az, hogy előbb diakónus, és csak utána lettem pap közöttetek.

Jézus nevében, Jézussal együtt, mindig jó kapcsolatokat építeni – s ez nem csak papként észlelhető! Tudjátok, hogy miért? Mert Jézus az, Akivel minden ember a legmélyebb emberi kapcsolatot tudja kialakítani. A házastárssal, a baráttal nem lehet szimplán eljutni addig a közvetlenségig és feltárulkozásig, ameddig Jézussal együtt lehet!

Persze előfordul, amikor elfelejtem ezt, s csak a saját erőmből próbálkozom... Ez mindig nehéz pillanatokat eredményez! Aztán volt, hogy kicsit elkomorodott az arcom, emlékszem, ezek általában külső hatásoknak voltak inkább a következményei (a világnak és a közösségi életünknek a történéseiből kiindulóan). Köszönöm Mindannyiótoknak, hogyha ilyenkor kibillentettetek ezekből az elszürkülésekből! Nyilván „nemcsak játék és mese" volt az elmúlt pár év. Akadt elég fáradtság, fájdalom, vak homály!

▪ **Mit jelent számodra az itt töltött idő?**

▪ Azt az időszakot jelenti számomra, amely során – amint az újmisés szónokom, Wettstein József piarista megfogalmazta – pappá formáltatok – Ti és a Szentlélek: ahogyan egymáshoz kapcsolódtunk.

▪ **Mit viszel magaddal?**

▪ Kapcsolódási mintákat és kipróbált gondolatsémákat, sikereket és tanulságokat viszek magammal.

▪ **Mit emelnél ki? (projektek, amikben részt vettél, vagy akár egy emlékezetes alkalom, tábor, emberek...)**

▪ Nem vállalkozom a kiemelésre! Annyi minden jó történt, igazságtalan lennék, ha megjelölnék néhányat. Mindannyiótoknak jutott, remélem, valami ebből az időszakból, amihez én is hozzátehettem valamit!

„A fát ugyanis a gyümölcséről lehet megismerni." (Mt 12,33) Majd néhány év múlva szívesen visszatérnék erre a kérdésre. Hogy miből mi következett... Nagyon rövid idő ez a pár év, még akkor is, ha a karanténban lassabban telt.

▪ **Bármi, ami még ide kívánkozik?**

▪ Szeretném megköszönni a plébánosaimnak, Tampu-Ababei Józsi atyának és Harmai Gábor atyának, hogy átadták a tapasztalataikat a különböző plébániai helyzetekben, hogy megtanítottak felelősséget vállalni a paptársaimért, és hogy nemcsak a tudásukat, hanem a szemléletmódjukat is megosztották velem. Köszönöm Varjú Imre atyának is a „nagyapai" kedvességét.

Szeretném kifejezni a hálámat a szemináristáknak és diakónusoknak, akik elkísértek – igen sokfelé! Együtt még gazdagabb volt lőrinci káplánnak lenni!

Szeretném a köszönetemet kinyilvánítani a közvetlen munkatársaimnak (a plébánián és a közösségekben), akik nélkül nem születhettek volna meg mindazok a találkozások, amelyeknél közösen bábáskodtunk.

És Mindnyájatoknak köszönöm a szeretettel teli pillantásaitokat!

Mondjunk áldást az Úrnak! – Istennek legyen hála!

Burucs Tímea

Nővérek családi tábora

(2021. július 2-4.)

A Jézus Szíve Nővérek egy év kényszerszünet után július első hétvégéjén rendezték meg a szokványos családi tábort, melynek mottója idén ez volt: „Ébredjetek fel! Ajándékok vagyunk egymás számára." Bár tavaly az 1+1/2 napos hibrid családi tábor gondoskodott róla, hogy ne maradjunk lelki muníció nélkül, jó volt végre visszatérni a hagyományos keretekhez, és egy teljes hétvégét eltölteni együtt. A helyszín a 2018-ból jól ismert Tiszavasvári Tábor volt. Mint kiderült, idén nyáron a Jézus Szíve Nővérek az egész világon egyedül itthon, Magyarországon szerveztek családi tábort – külön köszönet nekik a szervezésért!

Az eseményen az ismerős arcok mellett idén köszönthettünk egy új családot Békéscsabáról (ezzel már két család jött a Viharsarokból), illetve egy visszatérőt is a Rácz család képében, akik Finnországból érkezve nemzetközivé varázsolták az eseményt. A szervezést szokás szerint a Nővérek vállalták magukra, személyesen Adrienn és Kriszta nővér volt jelen, de Ágnes nővér és Guadeloupe nővér is kivette a részét az előkészítésből. Gábor atya is végig jelen volt a táborban. Köszönjük neki az elgondolkodtató előadást Ádámról és Éváról, a gyónási lehetőséget a tóparton, és a felajánlott kávégépet!

A tábor hagyományaihoz híven, amíg a felnőttek foglalkozásai tartottak, a gyerekekkel a nekik megfelelő korcsoportokban külön foglalkoztak – a korosztályuk számára érthető és feldolgozható lelki tartalommal. A zárómise mellett a közös élmény a tábortűz melletti családi vetélkedő és a másnap délutáni családi sorverseny volt – ennek részét képezte az elmaradhatatlan vizeslufi-dobáló verseny.

Számunkra, felnőttek számára külön kiemelendő az első esti, nem szokványos bemutatkozó kör, amikor mindenki elmondhatta, hogy egy autónak melyik alkatrésze lenne. Adrienn nővér és Gábor atya előadásai mellett hatalmas élmény volt meghallgatni a Siket házaspár tanúságtételét – a kényelmetlen székek ellenére még legalább kétszer olyan hosszan hallgattuk volna őket. Nagyon

felemelő volt a kiscsoportos beszélgetés, amikor azt mondtuk el, hogy miért vagyunk hálásak a másikban, valamint a tóparti családos beszélgetés a bizalomról. Nekünk mind a kettőt Mackó mama vezette, így nem csak a kiváló kávéját és szerető gondoskodását élvezhettük a tábor során, hanem lelki vezetésének gyümölcseit is. Szokás szerint sor került a házastársi fogadalomtétel megújítására is, ez mindig a tábor egyik csúcspontja.

Adrienn nővérnek hála, a lelki töltekezésen túl testi élményekkel is gazdagodhattunk: a tábor résztvevői kedvezményes belépőt kaptak a közeli strandra, ahol Adrienn nővér külön kérésére indították be a hullámmedencét és a csúszdát.

A tábor végi családi kézműves foglalkozáson összegyűjtöttük a kincseket, amiket a lelkünkben vagy a szívünkben őrzünk, és betöltöttük őket egy párnahuzatba. Ha tehettük volna, az egész tábort belegyömöszöltük volna, hogy egész évben velünk legyen. Már alig várjuk a következő alkalmat!

Cicó és Attila

Nővérek napközis tábora

(2021. július 12-14.)

Gondviselő Atyánk, benned bízunk!

Idén is nagy örömmel szerveztük mi, Jézus Szíve nővérek a három napos napközi táborunkat. Mivel ebben az évben a Szentatya Szent József évét hirdetette meg, kiemeltünk az életéből néhány erényt, amit a tábor témájaként feldolgoztunk: József mint szeretett apa, engedelmes apa és gondoskodó apa. Ilyen apja lehetett Jézusnak, mert mindig bízott a Gondviselő Istenben. A tábor alatt a gyerekek és vezetők átélték, mit jelent a Gondviselő Atyában bízni; játékok, színdarab eljátszása, templomlátogatás, túlélő kirándulás és közös szentmisén keresztül. Hálásak vagyunk a kiváló vezetőknek és fiatal segítőknek, mert csak az ő segítségükkel tudtunk 46 gyerek részére maradandó élményt nyújtani. Nekem, Kriszta nővérnek, a legemlékezetesebb a hétfői kincskeresés volt, amikor a csoportok három feladatban vehettek részt. A napi téma “Jézus bemutatása a templomban” volt és arra figyeltünk, hogy József nevet adott fiának. Azt a nevet, amit az angyal mondott neki álmában. Öröm volt látni, ahogy a gyerekek eljátszották a jelenetet a templom előtt. Utána bementek a templomba, hogy fölfedezzék azt a helyet, ahol keresztények lettek. Köszönjük Gábor atya, hogy velünk voltál ezen a napon és meséltél a templom fontosságáról.

Kriszta nővér

Egy tábor mindenképp izgalmas, főleg most nyáron! A vírus után végre nem csak az online térben találkozhattunk a gyerekekkel. Az pedig különösen jó volt, hogy ez a tábor katolikus szellemiségben zajlott le. Jó volt látni azt is, hogy a gyerekek a covid helyzet után boldogan játszottak együtt. Én a kamaszok csoportvezetője voltam, különleges feladatunk az volt, hogy a szentmisén az énekes szolgálatot biztosítsuk. A gyerekek segítőkészek és toleránsak voltak egymással. Annak ellenére, hogy sok fiú is volt a csoportban, megértették, hogy csak a dalok rendszeres gyakorlásával tudjuk majd még ünnepélyesebbé tenni a szentmisét. A kedvenc napom a kirándulás napja volt, ezen a napon egy igencsak vadregényes túrát tettünk meg a Zsámbéki medencét körülvevő hegyekben. Voltak olyan szakaszai a túrának, ahol csak nagy nehezen tudtunk előre haladni a meredek hegyoldalon. Ilyenkor az ifik és a felnőttek egymást bátorítva segítették fel a csapatot a meredek emelkedőn. Ekkor is megmutatkozott, mint a táborban oly sokszor, hogy az életben is egymást segítve tudunk előre haladni. A közösség ereje minden akadályt legyőzhet!

Sok szeretettel gondolok vissza erre a kalandos, lelkiekben sokakat megerősítő táborra.

Magyar Róbert

A Jézus Szíve Nővérek napközis gyerektábora idén három napig tartott. A közösségből, a plébániáról és a környék iskoláiból sokan jöttek ide. Itt nem számít, ha más vagy, elfogadunk, jól érezheted magad!

Mi azért szeretünk minden évben itt lenni, mert a vezetők és segítőik olyan programokat nyújtanak nekünk, amelyeken nemcsak szórakozhatunk, hanem közelebb kerülhetünk Istenhez, hisz ez a fő cél. A hétfőtől szerdáig tartó táborban sokat tanultunk Istenről, a világról, de még önmagunkról is. Templomunkról Gábor atya mesélt nekünk, a csapatépítő programok során sokat beszélgettünk, métáztunk, sorversenyt játszottunk. Kreatív foglalkozás is volt. Utolsó nap pedig a várva-várt kiránduláson vettünk részt!

Számunkra ez nagy élmény volt! Örömmel készülünk a jövő évre is és szeretettel várunk mindenkit!

Benkovics Boldi és Boti

Exodus 90 tanúságtételek *(folytatás)*

Az "Exodus 90" olyan kutatás által inspirálódott, mely szerint 90 napig tart, hogy a rossz szokásokat (még a függőségeket is) jó szokásokkal helyettesítsük. A program a szabadságról szól. 90 napos kihívás a megtisztulásra, meghalni önmagunknak, amit támogatnak bajtársaink Krisztusban, hogy nagyobb belső szabadságot, és végül sokkal tisztább és önzetlen szeretetet érjünk el. A program 2021. május 23-án zárult. A kihívást végzők közül most további résztvevők számolnak be tapasztalataikról, ahogy azt a Szív-Hang pünkösdi számában ígértük.

Nagyon hosszú volt a 90 nap, és próbára tette a hitemet. Különösen az utolsó két hétben volt a legrosszabb – nemcsak azért, mert egyre nehezebben tudtam vállalni a lemondásokat, de azért is, mert nem láttam, hogy a felajánlásaim eredményre vezetnének.

Az Exodusnak számomra Pünkösd szombatján lett vége (kihasználtam az engedélyezett egy csalónapot). Péntek este jött a hír: egyik gyermekem, akiért (és testvéréért) felajánlottam az Exodust, végre sikeresen kilépett a mérgező és lélekölő kapcsolatából.

„Bónuszként" a Jóisten nekem is tartogatott egy meglepetést: június elején munkahelyi változások miatt az Isten megajándékozott egy szabad, felszabadult nyárral: foci EB-vel, Olimpiával, rengeteg nyaralással. Most, a nyár végén pedig készen állok egy újabb kihívásra.

Náfrádi Attila

Pszichés betegként rendkívül nehéz megkülönböztetnem, mi az, amikor a betegségemből kifolyólag hallucinálok, rohamaim vannak, vagy mikor támad meg a gonosz. Az Exodus 90 napja alatt éppen egy keresztény könyvem megjelentetésén dolgoztam. Létkérdés volt, hogy ne essek össze, tiszta tudjak maradni, testileg, lelkileg és szellemileg. A horgonyommal való napi beszélgetés segített talpon maradni, a földhöz kötődni.

Isten sokszor embereken, közösségeken keresztül szól hozzánk, és tette ezt velem is. Ismeretlen emberek, akik részt vettek ebben a programban hallgattak meg, ismeretlen embereket hallgattam meg. Azt éreztem, hogy mi így kb. húszan csak annyira lehetünk erősek, mint a leggyengébb társunk köztünk. Ezért is kimagaslóan fontos volt, hogy ne vesszek el, ne vigyenek el a kísértések. Nem tudtam minden vállalásom tartani, sőt nem is vállaltam sokat, de ami tőlem telhető volt, azt megtettem.

Én voltam az az ember a csapatban, aki bár nem ígérte meg, hogy a gazdának kimegy a földjére és dolgozik, de később meggondolta magát, erőt gyűjtött, és mégis kiment. Köszönöm, hogy nem hagytatok elveszni.

Szeretettel, ***Gyuri***

Együtt él bennem a szabadság és Egyiptom, a szolgaság földje utáni vágy.

Az Exodus 90 számomra ennek tudatosítását hozta el: valahol a pusztában kóborolok, hátizsákomban cipelve régi isteneimet.

Nem jutottam el a szabadságra, de megsejthettem, milyen lehet az. Kellemetlen érzés, hogy ennyire lekötözött vagyok. Erősnek, feszesnek gondoltam magam, pedig csak hajladozok a szélben.

András

Az Exodus 90 hosszabb távú gyümölcse számomra az, hogy segített tudatosítani a mindennapi imádság, elmélkedés, lelki olvasás elengedhetetlen szerepét a lelki életben, valamint az önmegtagadás, mint segítő eszköz fontosságát. Persze az önlegyőzés mellett fontosak a felebaráti szeretet tettei is.

Minden nap egy új esély a vándorlásra, a továbbjutásra az örök élet felé vezető úton. S ebben nagy erőt tud adni a közösség segítsége, imája is.

K. Attila

A plébániai **Veni Sancte** az Eucharisztikus Kongresszus befejezte után lesz **szeptember 19-én** az ünnepélyes plébániai elsőáldozással együtt.

Az idei tanévben **elsőáldozásra vagy bérmálásra készülőket** kérjük, hogy az irodán vagy a sekrestyében jelezzék szándékukat.

Áron atyától szeptember 25-én az esti 5 órai szentmise keretében búcsúzunk el. Emiatt ez a szombat esti mise is magyar nyelvű lesz. Áron atya ajándékára a hátul kitett perselybe gyűjtünk adományokat.

Megújult felszereléssel várjuk szombatonként, a reggeli mise után a templom tisztaságát szerető és élvező Testvéreket, hogy tevőlegesen vállaljanak részt a takarítás a szép feladatában. Különösen kérjük azokat, akik itt még nem voltak részesei a közös munka örömeinek.

Gyerekkórusunkba szeretettel várunk minden énekelni szerető és tudó gyermeket általános iskola 3. osztályától. **Jelentkezni lehet a kántornál misék után, vagy Kovácsné Oláh Katalin-nál**, a gyerekkórus vezetőjénél a faliújságra kirakott telefonszámon (20/310 6917) illetve a 9-es mise után a karzaton. A gyerekkórus az Eucharisztikus Kongresszus után indul majd.

---

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
számlaszám: OTP Bank 11718000-20010063

Mindenkinek köszönjük, aki perselypénzzel és egyházi hozzájárulással támogatja a plébániát.

Korszerű döntés lehet ezt havi állandó átutalássá alakítani. Aki így dönt, számolja ki, mennyi a családja éves adózott jövedelme, annak 1%-át fizesse be 12 havi részletben, állandó utalásként, és esetleg adja hozzá 5-tel szorozva azt az összeget, amit jelenleg misék után a perselybe dob.

Közlemény lehet a család neve és az "**Egyházi hozzájárulás**" szöveg.

Bankszámlaszámunk:

Pestszentlőrinci Főplébánia
11718000-20010063

* * * * *

"**Orgona felújítására**" megjegyzéssel érkező támogatásukat plébániánk alapítványának a számlájára fogadjuk.

"**Rászorulók részére**" megjegyzéssel érkező támogatásukat szintén a plébánia alapítványának a számlájára utalhatja.

Bankszámlaszám:

Krisztus és Mária Segítsége Alapítvány
11718000-20032795

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Burucs Tímea
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelő: Koppányi Viola
Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2021. november 7.